

Bláznivá 2007

aneb

...jenom já jsem letadlo. A šlapací...

Bláznivá

15. - 17.6.2007

To byl ale bláznivý nápad nazvat výpravu Bláznivá. Kterého blázna to napadlo? Mně tedy ne. Teď se budeme muset chovat bláznivě aby název výpravy nelhal. Nebo bude muset být alespoň bláznivé počasí. Snad nebudu moc předbíhat, když už zde napíšu, že se splnilo oboje...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	981	0	0	26

Pátek 15. 6. 2007

Z Vínohrad jsme skoro s půlhodinovým zpožděním vyjeli my čtyři. Kdo my? Aha... Dig, Hanka, Jana a já. Ještě se muselo zavolat Jance kvůli synchronizaci a mohli jsme jet. Vkt.

Tak jsou tu zase všichni napsaní, co jeli, jenom já tu chybím. Takže pro čtenáře těchto téměř neuvěřitelných příběhů – jel jsem i já – Plašan. Plš.

Překvapilo nás množství aut v jednosměrkách před Nuselským mostem, ale nevadilo nám to, protože jsme najeli na chodník a celou ucpanost v klidu předjeli. Na mostě jsme to pochopili. Nuselák byl totiž ve směru do centra úplně narvaný. Takže hasičské auto, které jelo se zapnutým majákem a sirénou také tím směrem mělo problémy projet. A za chvíli, poté co se kolona po projetí hasičů zase uzavřela, se objevilo další...

Cesta až k Barrandovskému mostu byla bez zvláštních příhod, bez zaznamenání hodných událostí se obešel i jeho přejezd ba i jízda na začátek Prokopského údolí, kde na nás měli čekat Plašan s Jankou. Nečekali.

Telefonickou domluvou jsme zjistili, že jsou od nás asi pět minut. Pět minut, které se protáhly asi na deset. Takhle zdržovat... Vkt.

No já nevím, jestli je taktické mluvit o našem zdržování, když vínohradská parta vyrazila už z domova se sekera, pod průhlednou záminkou naplnění bříšek... Jnk.

To je zhola nepodložený fakt, který se z čistě vědeckého hlediska nezakládá na pravdě, neboť nějakých pět minut v životě planety Země je zhola NIC. Na druhou stranu občas i obyčejná sekunda rozhoduje o lidském bytí a nebytí a proto je těžké říci, zdali je pět minut moc anebo málo. Jinak řečeno, vyjeli jsme z Písnice POZDĚ. Plš.

Dig si ale zatím alespoň přidělal upadnuvší MPZ Vínohrady a holky do sebe soukaly nedojedené jídlo. A dorazili chybějící dva členové Bláznivé výpravy. Společně jsme tedy vyrazili vstříc světlym zitrkům... Vkt.

Tady je jednoznačně vidět, že jsme s tím museli počítat, protože jinak by se to neopravilo. A proto jsme vlastně přijeli naprosto včas. A tímto pádem odvolávám, co jsem napsal v tom minulém odstavci. Plš.

Projeli jsme částí údolí, vyjeli jsme z něj ale po cestě, která mi ještě nebyla známa. Aby taky byla, vždyť to bylo do kopce! Takový jsem tedy nečekal. Dokonce jsem musel přeradit na střední převodník ☺.

Hanka zůstala opět vzadu a protože se mi to už nezдалo, tak jsem jí jel, a protože jsem líný, tak později radši šel naproti. A ona si klidně hověla na trávě.

Vkt.

Hovění na trávě to rozhodně nebylo. Pouze jsem zajela na zatravněnou odbočku, kde jsem odhazovala svršky a doplňovala tekutiny!

Hnk.

Společně jsme dojeli ostatní, kteří na nás trpělivě čekali o kus dál a o kus výš. Jako zajímavost mohu kromě toho, že jsem v této části Prahy ještě nikdy nebyl a ani jsem nevěděl, jak se vlastně jmenuje, uvést také to, že se okolo nás proháněl kluk na mini motorce, která měla ale překvapivý výkon.

Dojeli jsme k tramvajové dráze (té nejnovější na Barrandov) a za ní pokračovali rovně dál. Dostali jsme se tak až ke křižovatce s nějakou velkou silnicí. „Tudy máme jet?“ říkal jsem si, „no to snad ne“. Naštěstí se to ale vzápětí vyřešilo - měli jsme jet rovně a najet přes přerušovaný obrubník na chodník. Dokonce tam zřejmě k tomuto účelu bylo určeno tlačítko na semaforu. To jsem ještě neviděl.

Vkt.

Zřejmě to ještě nemají hotové, neb nejen, že mezírka mezi obrubníky je dost malá, ale kupodivu k ní nevede ani přechod. Ale tlačítko už mají, zbytek už bude brnkačka. Jnk.

Já to taky nikdy neviděl, ale když jsem ho zmáčknul, tak ta zelená naskočila. Plk.

Koukám teda, že já jsem toho už asi viděla hodně. Znáám nejen tento přejezd ale ještě jeden kurióznější v Modřanech co jeden čas koloval i po internetu. Tam si tlačítko dokonce musí stisknout řidič auta aby mohl vyjet z vedlejší ulice na hlavní.

Hnk.

Jen kousek nás potom dělil od Slivence, kde Plašana zaujalo velké množství restaurací a jídelen. Měl nějak dobrou náladu.

Vkt.

Já mám pořád dobrou náladu, jenom občas je lepší a jindy horší. Plk.

Kus za další křižovatkou nás čekala další energetická zajímavost, které si ale ostatní možná ani nevšimli. Množství stožárů a vedení sice přehlédnout nemohli, rozvodnu Řeporyje stojící opodál už ale ano. A přitom to je jedna ze dvou největších rozvodn v Praze, spolu s Chodovem je do ní vyveden výkon z Temelína. No nic.

Vkt.

No, Viktoro, to opravdu přehlédnout nešlo. Ba co víc, jak jsem jel vpředu s Jankou, mluvili jsme o tobě v souvislosti se zdejším soudrátím. Vlastně to napadlo Janku, že se v tom budeš nejspíš vyžívat. A jak vidím, měla pravdu. Dig.

Kudy jsme to vlastně jeli dál? Není to vlastně jedno? Vkt.

Jen pro upřesnění: je to jedno, ale – Ořech, Zbuzany, Rudná. Dig.

Důležité je jen to, že se Plašan choval nějak divně. V jednu chvíli, když jsem jel za ním to například vypadalo jako by sledoval nějaké sportovní utkání a zrovna oslavoval gól, takový jsem z toho měl dojem. Že by to sledoval v mobilu?

Ne, ne, naštěstí ne, není to blázen. Aspoň ne větší, než my ostatní. Ale blázní pěkně. Vysvětlení jeho pohnutí jsme dostali hned v Úhonicích. Tam

jsme totiž zastavili Původně hlavně proto, aby Jana mohla zakrýt své namalované nožky do ponožek.

Najednou si ale Plašan vyžádal klid, postavil se před nás a začal nám zpívat písničku, kterou po cestě složil. Byla docela legrační. Potom mi jí ještě zarecitoval do mobilu, takže je klidně možné, že v elektronické verzi zprávy se odkaz na nahrávku objeví někde tady.

Vkt.
Dig.

V tištěné taky.

Po silnici vesnicí,
jede auto s čepicí.
Čepice je ze sněhu,
dnes se dobře nažeru.
Dám si chleba s hořčicí,
k tomu plnou sklenici.
Něčeho dobrého,
piva Krušovického.

Škoda, že jsem se tu nedozvěděl, jestli se ti líbila anebo ne.

Plk.

No, v budoucnu, až se bude rozprodávat tvoje pozůstalost, bude mít tento počin jistě velkou cenu. Leč obávám se, že stejně jako ostatní umělci se dočkáš uznání až po smrti...

Dig.

Přes Červený Újezd jsme se dostali až do Unhoště. Nebo Unhoští? Či snad dokonce Unhošta? Řešení nechám pánům a paním filologům a filoložkám, já se budu dál věnovat faktům.

Třeba tomu, že jsme tam zastavili, protože chtěl Dig vyzkoušet Janku z navigace. Jestli jet doleva nebo doprava. Oboje by nás totiž zavedlo na

stejné místo. Janka prošla a Dig jí vysekl poklonu slovy: „Hmm, ty se nezdáš...“. Jeli jsme podle Jančina rozhodnutí doprava, přímo na Kyšice. Ještě se zviditelnit reflexními vestami a vzhůru na cestu.

Do Kyšic a na kopci za nimi do Valdeku, do hospody. Tam jsme se občerstvili, osvěžili a najedli, příjemně nás (nebo alespoň mě) překvapila vstřícná obsluha a vlastně i ostatní hosté.

Vkt.

Na takovou vesnici fakticky skvělá obsluha, dokonce jsem dostal i jídlo předtím, než jsem za něj zaplatil. A jaký jídlo – opečenou sekanou. Mňam.

Plš.

Byla už tma tmoucí a s ní přišla i zima zimoucí, takže jsem zase rád oprášil své oblíbené nohavičky.

Vkt.

A my, co je nemáme a neoblíklí jsme se, tak jsme kosnuli.

Plš.

Já si nedooblékla nic a klepala jsem pěknou kosu při jízdě z toho kopce dolů. Měla jsem si v hospodě dát místo ledového čaje asi rážovku, ještě, že mě hřeje kus Plašanový sekané ☺.

Jnk.

To byla lahoda.... jet z kopce dolů až do Družce a nebát se o kolena. Respektive o námrazu na nich. V Družci nás čekal zase kopec, tentokrát ale ve směru nahoru. Zase jsem tam ale prokázal své naprosto mimořádné navigátorské schopnosti, když jsem ostatní usměrnil a navedl na správnou cestu do Žiliny. Kdybych se já narodil v patnáctém století v Portugalsku, tak bych určitě jel s Kolumbem na Santa Marii a teď by byl na světě klid, protože bych Kryštova dovedl do skutečné Indie a Ameriku by tak neměl kdo objevit... Žilinou jsme jen projeli a při poslechu Plašanových fantazií o využití modrého majáčku na kole jsme z ní zase vyjeli.

Vkt.

A mě by se to fakticky moc líbilo, takové malé dva vepředu a jeden vzadu, takové malé policejní kolo. To by se dalo i vystavit. A co taková siréna. Jéje. To by se mi líbilo.

Plš.

Už byla dávno tma a tak začal Dig hledat nocleh. Jeho a naše snažení bylo navíc popoháněno blesky, které se k nám nepříjemně blížily. Vidina neplánované koupele nás motivovala. První pokus o nalezení místa nevyšel, druhý, na dohled od jedné samoty také ne. Vyšel až třetí, i když i ten ne bez komplikací. Tak třeba jsme museli překonat závoru přes cestu. Jak? Typicky česky vyčurané. Prostě jsme ji obešli. O kus dál, na kraji pole to také nebylo ideální. Až třetí místo se ukázalo být správným. Normální smrková monokultura téměř v mýtním věku s rozumným zakmeněním, které umožňovalo postavení doupat. Kdo mi teď nerozuměl, tak má smůlu ☺.

Vkt.

Hlavně rychle, nebo zmoknem! Oodkamenit, odvětvit, odšiškovat, fofr... Jnk.

S Janou jsme si našli místo ..... spánku na jedné straně lesní cesty, zatímco ostatní zbáběle na straně druhé. Už při vázání kol začalo mírně poprchávat a dokončení natáhnutí plachty jsme dělali už za celkem ostrého deště. Teda stihli jsme to jen tak tak.

S Janou jsme si jen vybalili ležák, karimatky, věci na spaní a šli spát...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Suchá louka	45	1032	51	15,4	12-26

Ráno 16.6. sobota

Probudil jsem se vedle Jany za světla, kolik bylo hodin ale nevím. Prostě ráno. Po noci byla plachta trochu zaneřáděná spadáným jehličím, větší „škody“ jsme ale nezaznamenali. Dokonce jsme ani neměli na plachtě jezírka zdržené vody. Ven se nám ale přesto nechtělo. Vkt.

Řa mě zase jo, příjemné světlo, sucho, kolik asi bude hodin...6.00, hmm, trochu brzo. Tak ještě chvíli. 6.20, už mě to vážně nebaví. Ani Viktor nevylézá, to je divné. Vypížíla jsem se z doupátka, zdokumentovala nocležístě a vydala se po cestičce dál do lesa. Paráda, les voněl, z mechu a travíček odkapávaly kapičky včerejšího deště,

v loužích se odráželo sluníčko, lesní svět se tichoučce probouzel k životu. Došla jsem až do malého smrčí a trávou až k poli, za nímž se v dálce rozprostírá Žilina. Cestou jsem ulovila nějakou tu fotečku a pomalu jdu zpátky.

U doupat je pořád mrtvo, tak ještě výlet na druhou stranu. Řa hele, posed. Hup nahoru, ale vidět moc není kam. Řaha, Dig se hrabe ze svého doupěte a míří tam, odkud jsem já zrovna přišla. Mávám mu na pozdrav a vydávám se ke kládám. Jaké je moje překvapení, když nacházím přímo na cestě dva listy našich map, které jsem asi včera nedbale připevnila do

futrálku. Ony tu teď leží zmožlé, zplihlé, zapomenuté, ale jinak celé. Přemýšlím, jak se to mohlo stát, když tu mi přes cestu běží zajíc. Mimochodem pěkný cvalík. A hap do své nory v rouře vedle cesty. Ještě se rozhlížím z kraje lesa přes pole ozářené sluníčkem a jdu zpátky. Snad už někdo bude taky vstávat. Je to tak, všichni už postupně vylézají ze svých děr a začíná všeobecný ranní cvrkot, papání, balení, vypadá to, že bude krásný den. Jnk.

Jana šla nejdřív tam... a už se nevracela. Naopak vytáhla ven mě. To je hrozný, jak volání dívky nedokážu odolat ☺.

Sundali jsme plachtu a začali snidat Já jsem se zase vrátil k osvědčeným makovým pochoutkám, Jana ale tentokrát vyvářela. Dojedly jsme, sbalili a mohli vyrazit na cestu.

Nejdřív zpátky na silnici. Projeli jsme okolo dvou chalup, které mají dokonce svůj název. Ploskov. Dali jsme se napravo, do Lán. Cesta vedla lesem, aut moc nejezdilo, takže jsme si to mohli celkem užívat a sledovat vypucovaný les, ve kterém snad i barví kvůli prezidentovi trávu na zeleno. Správnost naší teorie, na první pohled šílené, nám potvrdilo auto firmy TECHFLOOR, které jakoby náhodou parkovalo na silnici u lesa...

Na okraji Lán jsme se zastavili a po krátké navigátorské poradě, které jsem se já neúčastnil, jsme jeli dál a Lánům se tak vlastně vyhnuli. Najeli jsme na nový kruhový objezd, (*někteří najeli, někteří na něj vešli Pls.*) který nás vyplivl doleva a my se objevili zase na obyčejné okresce. Vkt.

Na kruháku jsme se s Viktorem stali svědky zajímavé ukázky naprosté důvěry ve značky. Kruhový objezd nebyl dokončen ale už tam byla cedule na Prahu ale pouze asi 2 metry silnice ☺. Auto jedoucí za mnou tam vesele najelo! Nechápala jsem ani já ani Viktor. Hnk.

Okresce, která vedla dlouho podél plotu obory kanceláře prezidenta republiky. Upřímně - nic moc, les jako každý jiný. Zajímavá byla možná spíše cesta samotná, vedla totiž většinou z kopce. Ubohá auta musela jet za námi pořádný kus cesty, protože v serpentínách nás nemohla bezpečně předjet. To se jim podařilo až v místě, kde je druhá derivace funkce popisující silnici Lány - Krívoklát větší než nula, tedy že je tam lokální minimum. A také odbočka na nějakou Amélii. Podle Jany tam bývala chovná stanice ovcí, naší společné Alma Mater, České zemědělské univerzity.

Odbočka nám ale nepřinesla jen klid od aut. Přinutila nás také zařadit lehčí převody, protože nás čekal kopec ve směru méně příznivém, tedy nahoru. Postupně jsme se roztáhli, což nám rychlejším po zdolání vrcholu ale zase umožnilo fotit ty pomalejší.

Po několika vrcholových snímkách jsme pokračovali dál. Jenže ne daleko, protože se nám do cesty postavil mamon. Mamon, který se v našem případě zhmotnil do podoby třešní podél silnice. Ty byly ale dobré... Vkt.

Mňam, mňam, oči by jedly, ale břicho už je plné červených kalíček, co takhle najít nějaký pytlík a vzít trochu s sebou.
Jnk.

Všechno jsme ale neočesali, tak velký mamon to byl. Strom s sebou taky vzít nešlo, protože nepasoval do našich palubních květináčů. No... on nás také tlačil čas. Takže jsme radši jeli. Po příjemné cestě jsme dojeli až na další křižovatku silnic a cyklostezek. Cesta napravo byla sympatičtější, tak jsme jeli tam. A o pár set metrů dál se nám zalíbila zase lesní cesta vedoucí doleva. Vypadli jsme tak z provozu a zapadli do lůna přírody. A jestli ne přímo lůna, tak alespoň do... no to je jedno, fantazie mi už nestačí, hlavně že se jelo z kopce. A potom zase do kopce, který nás vynesl na kopec nad Lužnou. Což jsem ovšem v té chvíli netušil. S Plašanem jsme se vyváleli na válcích ze sena, což dospěláci nedokážou pochopit 😊
Vkt.

Takový válec má tendenci se pohybovat obzvlášť, když je na kopci. Mě se to ale nepodařilo. 😊 Na druhou stranu byla zábava.
Plš.

Lužná nás ničím zvláštním nepřivítala, chcípnul tam totiž pes. Malé vysvětlení pro případné čtenáře z řad fanatických ochránců zvířat: to je jen metafora pro liduprázdno!

Do Lužné II, kde je známé a námi už navštívené železniční muzeum, jsme dojeli po panelové stezce mezi poli. Jenom jsme prosvíštěli kolem muzea a jeli dál, do Krušovic. Ono se to nezdálo, ale jeli jsme do kopce. A navíc po dost zničené silnici, nebo spíš lesní cestě. Museli jsme také udělat jednu zastávku, ze které je pár hezkých fotek.

Na konci lesa se sklon kopce obrátil a my jsme rychlostí přibrzďovaných kol sjeli do Krušovic. A rovnou k pivovaru, kam jinam. To, že byl zrovna Den otevřených dveří jsme věděli. Nevěděli jsme ale, že tam bude taková spousta lidí, takže jsme obřečeli návštěvu pivovaru a jeli radši na oběd. Prý je tady nějaká vyhlášená restaurace.

Nevím, jestli to byla ta, do které jsme zapadli. Asi ne. Sice měli na stěně fotografie s Karlem Gottom a nějakým dvojníkem Klause, ale jídlo zase takový zázrak nebyl. Bylo dobré, ale rozhodně to nebylo na děkovátko.

Horší ale bylo to, že nás po jídle čekala jízda stejnou cestou zpět až do Lužné II. Tedy i do toho kopce. A ve vedru. Zase jsme se zastavili na vrcholu kopce u brány do podivného areálu, obehnaného plotem s cedulemi, že to je elektronicky střeženo a chráněno nějakou bezpečnostní agenturou. A přitom byl uvnitř les...

Teprve další cestou jsem si uvědomil, že jsme do kopce jeli předtím skoro pořád. Někdy to znát bylo, to ano, ale ne vždy. Moje radost z jízdy z kopce byla ale tlumena mizernou silnicí, na které bylo skoro umění si nerozbit... ústa.

Naštěstí jsme nejeli zpátky do Lužné, ale za její dvojkovou sestřičkou jsme zahnuli doprava na Lišany abychom se vyhnuli při cestě do Rakovníka nepříjemnému kopci. A to se nám, světe div se, skutečně podařilo. Mírnému stoupání jsme se sice stejně neunikli, ale nebylo to nijak strašné.

Kopce nám potom přišel do cesty až v Rakovníku, tomu jsme se ale asi vyhnout nemohli. A to asi v jeho dvou třetinách Jana vzpomněla, že by mohla taky jít na toaletu. Zastavili jsme... a oni tam záhod neměli, to byla zrada. Kam jela Jana potom nevím a zůstane mi to asi záhadou do smrti, hlavní ale je, že jsme jí neviděli a jeli pomalu dál, snad na nás bude někde čekat nebo nás dojede.

A dojela.

Vkt.

Dokonalá synchronizace. Říkali jsme si, že zastavíme ve vesnici, a zavoláme jí, jak je na tom. Telefon vyzvání... a v tom se Jana vyhoupne ze zatáčky ☺

Chvilku poté, co jsme zastavili v Lubné. Vlastně i tady to už známe, takže bychom tady mohli jet i bez mapy a ke Krakovci bychom trefili. Takže ani nemusím popisovat každý kamínek na cestě. Obával jsem se kopce mezi Senecem a Hvozdem. A ono to vůbec tak strašné nebylo, prostě kopec. Na konci kopce jsem z piety zastavil na stejném místě jako minulý rok, Plašan alespoň udělal fotky.

Na okraji Malinové jsme se zastavili na pivo, v takové malé, rodinné hospůdce, kde měli nanuky v normálním mrazáku. Sedli jsme si venku a

vychutnávali pěkný mok. Tedy my dva, kteří jsme ho pili. Vlastně ani nevím, proč jsem si dal jenom jeden.

Za Krakovem jsme objevili hrachové pole. Já jsem už předešlý den zjistil jak to je dobré, tak jsem se na to s radostí vrhnul.

Bohužel ale nebyl hrách úplně dorostlý, takže jsme si moc nepochutnali. Zkusili jsme to ještě o pár set metrů dál, ale o moc úspěšnější jsme nebyli. Tak nic, alespoň bude jízda z kopce.

Sice mi připadalo, že mi to moc rychle nejede, asi zase brzdi brzda, ale jel jsem. Ti rychlejší se už šikovali u hradu a pozorovali tam nějaké závody, Plašán s Jankou zatím šli na prohlídku. Ty závody zástupců několika okolních vesnic byly... zajímavé.

JESENICE	3	9	8																	
RAKOVNIK	6	6	5																	
NOVÉ STRAŠECÍ	4	6	X ³																	
PAVLÍKOV	7	8	1																	
KROUČOVÁ	5	7	X ²																	
ŘEŘICHY	9	7	X ⁷																	
SENOHATY	9	5	X ⁶																	
ČISTÁ	8	4	7																	
KNĚŽEVESKO	7	3	4																	
DRÁŠTVO	7	2	7	4	5	6	7													BODY

Zajímavější byl ale možná pohled na západ, odkud se k nám hnaly skoro černé mraky slibující bohatou a hlavně mokrou zábavu. Vkt.

Co teď? Spadne to na nás co nevidět. Na hradě bude veselo a předlídno ještě dlouho, na brodech by nás ale přivaly vody mohly odříznout. Brody, rozhodnuto. Jnk.

Hned po návratu Plašana s Jankou jsme vyrazili k brodům. Už za prvním z nich začalo pršet, takže jsem si oblékl pláštěnku. A udělal jsem dobře. Vodě zespoda jsem tím sice přístupu na moje boty nezabránil, ale alespoň jsem byl částečně v suchu. Déšť velice rychle zesílil do rozměrů

průtrže mračen. A v tom jsme projížděli brody. Zajímavé je, že mě to bavilo. Název výpravy se tentokrát skutečně povedl... Vkt.

Je to fakt bláznivé, kecky vyměněny za průtočné sandály, pláštěnka brání dešti jen sporadicky, ale aspoň pro ten pocit, z kola je třeba občas slézt a projít vodou a po druhém usednutí do louže na sedle jsem už mokrá téměř celá. Tak aspoň začínáme zpěvem lákat sluníčko, ať popojde maličko a vlastně se nám to moc líbí. Teď už jen vyhlídnout nějaký hezký koutek na spaní... Jnk.

Děšť postupně ustával, skutečně to byla jen průtrž, takže jsme se začali poohlížet po ubytování. Bylo sice ještě světlo, ale už jsme toho měli dost.

Místo se našlo. Ještě jsme s Plašanem pomocí nalezeného kusu kmene uváleli trávu po jejich doupě a stavělo se.

Dig s námi stavěl tunel. Vlastně s Janou, já jsem se toho moc neúčastnil, bylo to nějak komplikované... Vkt.

Zatím jen kostru bez plachty, neb pokud by nás chtěl někdo z rezervace vypakovat, aby to nebylo tak pracné. Uvažili jsme, vyvalovali se na tunelových ležácích, když v tom slyšíme blížící se rachot. A je to tady, už se řítí nějaký ochránář v Gazu nebo tak něčem, děsíme se. Ale ono ne, po cestě se s rachotem ženou tři vojenská terénní vozidla, posádky nám mávají a jsou pryč. To jsou věci. Jnk.

Potom následovala večere, kdy jsem Hanku asi překvapil, že jsem se jal vařit. Sice jenom jídlo z pytlíku, ale stejně. Co jsem si vyslechl řečí, když jsem tam dal vody víc než jsem měl. Ale protože jsem dobrý kuchař, jen dosud neobjevený, tak to bylo dobré. Mňam. Vkt.

Znáš to, ne, co si uváříš, to si také sníš. Pokud někomu nezbude něco navíc ☺. Jnk.

Když se začalo stmívat, tak jsme natáhli plachtu, srazili jsme se u nás a Hanka četla z nějaké knížky. Vkt.

Zdeněk Šmíd se svým horáckým průvodcem a Hančíným přednesem nás opravdu bavil celý večer, úplně mě bolelo břicho od smíchu, k tomu bar, který jsme snesli doprostřed tunelu, něco málo na zobnutí, no, zkrátka pohoda.
Jnk.

No a potom? Potom se šlo spát....

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
3. brod	51	1093	60,7	13,3	7-36

Ráno 17.6. neděle

Ani nevím, jestli jsem se probudil jako první. Možná že ani ne. Ale probudil jsem se, takže na tom ještě tak špatně nejsem.
Vkt.

Já bych na tomto místě ještě ráda podotkla, že noc byla pěkně studená. Navíc jsme spali pár metrů od vody a snad úplně všichni kdo mohl, vyvezl letní spacák. A každý si ráno drbal hlavu, že měl ještě nechat v báglech teplejší variantu. Byla by noc podstaně příjemnější! Naštěstí den vypadal, že bude slunečný a my prohrájeme ztuhlé končetiny.
Hnk.

Obvyklé ranní procedury jsme odbyli obvyklou rychlostí, dokonce i se sbalením plachty. Vždycky divím a nevěřím, že se taková hmota do nástavby vejde.
Vkt.

Já myslím, že rychlostí přímo závratnou, neb jsme povstali na naše poměry brzo, především proto, že jsme nocovali v rezervaci a měli bychom asi vypadnout.
Jnk.

Hned po výjezdu nás čekal první z celé série brodů. Když jsme zrovna nešli vodou, tak bylo na cestě bahno, na kterém se zase vyznamenávaly moje pláště. Abyste si nemysleli - já, „vodní živel“, jsem radši projížděl brody, než se brodil bahnem.

Hanka se mnou ale asi tolik souhlasit nebude. Na předposledním brodu se jí totiž stala drobná nehoda. Zastavila se uprostřed, kolo lehlo a Hanka s ním. Celá.

Ale kdo ví, třeba tušila, že se v Berounce tentokrát koupat nebudeme a chtěla se trochu osvěžit. Udělala to skutečně důkladně.

Vkt.

Nejen důkladně ale i velmi šikovně. Nic se mi nestalo! Bohužel foták který tam zahučel se mnou úplně celý dostal asi poslední fafku a bude dobrý už jen tak do Vestce ☺. Rozhodně jsem žádný koupací rituál v nedělním ránu ve špinavém potoku neplánovala. Po deštích byl vyšší stav vody než loni a taky průjezd tréniáků nechaly v brodech památky ve formě kolejí a větší nestability kamenů na dně. Chtěla jsem předvést jak to není nic těžkého projet poslední a nejdlejší brod po panelech, které jsou tam po levé straně. Bohužel ne vše se vždy podaří a tak jsem po pár metrech neustála sklouznutí zadního kola. Rychle jsem si ale vybavila správný pád a než bys řekl švec byla jsem komplet pod vodou ☺. Plašan, ač kameraman, mi přiběhl okamžitě na pomoc. A stále točil !!! Pomohl vyzvednout kolo a společně jsme došli až na břeh. Tam jsem vynadala suché šortky a triko na převlečení. Všechno ostatní oblečení bylo zralé na ždímání při 1000 otáčkách. Dig pak měl možnost dokázat jak perfektně naše bágly fungují ve vodě. Skrz materiál projde minimálně vody, ale když tam voda nateče vrchem už neodteče. Měla jsem tam pěkný rybníček s hloubkou cca 15 cm. Zlatá rybka se bohužel nechytla. Asi se mám dobře když nepotřebuji tři přání ☺.

Hnk.

Čekal nás ještě poslední brod a byli jsme na silnici. Zajímavé je to, že jsme vyjeli asi tak o padesát metrů dál než posledně, ale žádné odbočky jsem si nevšiml. Tentokrát jsme ale nezatočili ani k vodě ani k hospodě, ale rovnou jsme přešli most a směle se vrhli do zdolávání kopce. Dojeli jsme až do Hradiště a na stejném místě jako minule jsme se zastavili. Věnovali jsme se tam odpočinku a Dig navíc ještě opravě Plašanova kola. A po vyjetí z vesnice zase svému kolu. Co se tam dělo ale nevím, nebyl jsem u toho, radši jsem hlídal Jany při vykonávání potřeby ☺.

Digovi to moc nejelo, přehazovačka si nějak postavila hlavu, teda ramínko, a nechtěla přehazovat či co. Takže se šoural za námi a ne a ne nás předjet. A to nás ještě čekal sjezd z kopce.

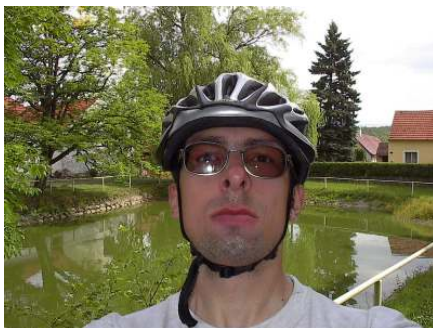
Zastavili jsme se až na křižovatce, na které jsme se už minulý rok dlouze rozhodovali kam jet. Jestli doleva z kopce nebo doprava do kopce. Tentokrát zvítězila strana pravá. Byl jsem rád. Ne proto, že bych byl masochista, ale právě proto, že jím nejsem. Slast z jízdy z kopce by totiž byla vzápětí vystřídána zbytečným stoupáním o stejný kus a ještě o hodně, hodně víc. A tady jsme se tomu zbytečnému maření sil vyhnuli. A ten kopec navíc ani nebyl tak vysilující, i když se v mapě píše, že má dokonce 8%.

Vkt.

A jak se později ukázalo, byla to chyba. Měli jsme sice jet doprava, nesjíždět však k řece, ale hned tu další křižovatku. Tahle odbočka se schovala na přehyb mapy a protože pak dlouho nebyl žádný orientační bod, kde bychom zjistili svůj omyl, celkem příjemně jsme stoupali lesem stále ve sladkém nevědění, že jedeme ale úplně blbě. Sorry, error. A pak zase improvizace, jako vždy.

Jnk.

Pokračovali jsme dál. Kilometr následoval za kilometrem, vesnice stíhala vesnici, projeli jsme... jednu, Podmokly (nejsou to TY Podmokly s tím známým pokladem, to jsou jiné). Za nimi jsme se dostali na jednu z mnoha křižovatek. A tam chtěla Janka spáchat sebevraždu... ba ne, nebojte se... jenom chtěla, abychom jí zasebevražдили my. Příčinou byla totiž „drobná“ navigátorská chyba. Na předešlé křižovatce, té, na které jsme se rozhodovali jestli máme jet doleva dolů nebo doprava nahoru (pocitový čtenář ví, nepocitový má smůlu) se totiž Janka zřejmě podívala špatně do mapy a navedla nás špatně. Úplně.

Američani by možná vzniklý problém řešili nejloupeji jak by se řešit mohl, tedy návrat zpět a další šlapání do prudkého a dlouhého kopce, my Češi

jsme se ale přizpůsobili vzniklé situaci a podle ní přizpůsobili i trasu našeho návratu.

„Na Zbiroh, Janko, na Zbiroh“, zavelel Dig. A jestli ne takhle přesně, tak nějak podobně.

Cesta do Zbirohu byla náhodou pěkná. Jenom nemuselo být takové vedro. Například v Mlečicích se Plašanovi nějak podařilo píchnout. Zkrátka romantika. Píchnul ale fikaně zrovna u benzínové pumpy, takže měl k dispozici zdroj tlakového vzduchu a my ostatní, kubicové, jsme si mohli sednout a koupit pivo. A navíc byla pumpa ještě u hrachového pole... Vkt.

To víš, když někdo umí, tak umí. V plánu to ale nebylo, ale vše dobře dopadlo. Plš.

Po dokončení opravy jsme jeli dál, tentokrát zase z kopce víc než padesátikilometrovou rychlostí. V kopci nahoru se mi projevila další závada. Na této výpravě sice první, ale na první pohled zase kvalitní. Najednou jsem

nemohl točit s řídítky. Vůbec se to nechtělo hnout. Musel jsem použít hrubou sílu abych to rozhýbal. To, že se to podařilo je další políček zarytým pacifistům - násilí zmůže všechno!

Takže hlavové složení už funguje... jenže ouha... funguje možná tak o jeden, dva milimetry jinak... mezi vidlicí a spodní miskou složení se objevila mezera. To jsem ještě neviděl. Dig mi po chvílce potvrdil, že by to tam být nemělo... Od oběda ve Zbirohu nás dělilo už jen jedno údolí a několik kilometrů.

Dig znal ve Zbirohu jednu dobrou restauraci. Jenže jak to už v kapitalismu bývá, nic se neudrží - hospoda už nebyla... Plašan si ještě udělal parádní kolečko na kruhovém objezdu a jeli jsme dál. Až na okraji města jsme narazili na hospodu, dokonce se zahrádkou. Zaparkovali jsme kola

a nechali se obsluhovat jednou holkou. Dost příšernou. Nebo spíš příšerně jednoduchou... Pivo šlo a jídlo vlastně taky, tak že nebylo ani na co si stěžovat. Jenomže Plašana málem přizabil kus větve, který spadnul na jeho místo. Naštěstí tam ale jmenovaný Jan K. zrovna v době pádu dřeva nebyl.

Vkt.

Jak si tak tuhle zprávu pročítám, tak jsem měl toho štěstí nějak víc.

Plš.

Po zaplacení nás čekala cesta za Jarkou... teda do Berouna.

Zbiroh je postavený zřejmě na kopci. Usuzuji tak ze dvou skutečností. První je to, že jsme se do něj museli dostat jízdou nahoru. A ten druhý důkaz podporující moji hypotézu? Z hospody jsme jeli naopak dolů. To by odpovídalo, ne?

Podjeli jsme dálnici D5 a za chvíli se napojili na silnici na Beroun. Tam sice vlastně vede i dálnice, ale tu jsme tentokrát přenechali autům. Užívali jsme si stejně. Vlastně skoro celá cesta až do Zdic byla z kopce. Ne velkého, ale stačil nám k tomu, abych si myslel, že jedeme pomalu, když nám rychlost klesla pod 30 km/h. Pardon, radši 30 km.h¹. Ve sjezdu před Bavoryni se dokonce podařilo udělat Digovi rychlostní rekord 69,5 km.h¹. Kolik jsem měl já nevim, asi míň, ale o moc ne.

Vkt.

Jen rekord výpravy. Na osobní rekord chyběla možnost zařadit kterýkoliv z těžkých převodů díky poničené přehazovačce.

Dig.

Na konci Zdic jsme ale ze silnice sjeli. Proč? Prý tam je nějaký velký, skoro nechtutný kopec. Takže jsme se mu vyhnuli jízdou po polích cestách a šutrech. Po napojení na silnici nás kopec sice ještě čekal, ale prý byl už malý. No dobře... tak jo...

Důležité ale bylo, že na vrcholu kopce jsme měli Beroun jako na dlani, jenom tam sjet. To jsme také učinili.

Nedbaje rychlostních limitů v obci jsme se hnali po ulici přibližně 60ti kilometrovou rychlostí. Do první křižovatky. Tam nás zastavila červená.

Telefoničky jsme byli už domluveni s Jarkou a Janičkou, že na nás budou čekat na autobusovém nádraží.

A také ano. Byly tam. Malá Janička v sobě nezapře cyklistickou krev lenocha. Klidně se vezla v celoodpruženém kočárku, vlastně skoro MTB kočárku.

Společně jsme šli do nedaleké pizzerie a povídali si, já jsem navíc dostal za úkol kolébat.

Prý mi to šlo, i když nevím co na tom je. Jo, ten dětský pohár co jsem si dal, byl dobrý.

Museli jsme ale už jet. Jarka nás ještě chtěla vyprovodit na okraj města

a stala se svědkyní píchnutí a následné výměny duše Digova kola. Potom jsme se ale už definitivně rozloučili a nechali jí se věnovat něčemu lepšímu... někomu lepšímu...

To ale není konec zprávy, to si nemyslete, jedeme dál. Už ale bylo domluveno, že ne až do Prahy. Tam nás doveze vlak. Digovi se ale nechtělo tahat kola na Berounském nádraží do schodů, takže jsme popojeli do Srbska.

Tam jsme zjistili, že vlak jede skoro až za 45 minut, takže jsme měli najednou plno času. Dig sice reptal, ale měl smůlu, ženský ho přehlasovaly. Hanka nám alespoň četla.

Vlak přijel, my jsme nastoupili a zaplatili dvakrát lístky. Chyba v komunikaci. No nic...

Co dál? Jo... Plašan s Jankou vystoupili už na Smíchově, (... a jeli jsme do kopce k nám na Pisnici. Plk.) takže na Hlavní nádraží jsme dojeli už jen ve čtyřech. A jen ve čtyřech jsme si užili oblíbený závěrečný kopec v Riegerových sadech.

Ā my zase přes Barandák a Modřanskou roklí až nahoru k nám. V půl desáté doma jak na koni, ale bylo to krásné, škoda, že to vždycky tak rychle uteče. Tak zase příště. Jnk.

A to asi skutečně bylo už všechno. Nebo ne? Jo!

Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	69,5	1169	76	14,5	17-35

Celková technická data:

Účast

6 přebrodivších bláznů: Dig, Hanka, Jana, Viktor,
Plašan, Janka

Oficiálně přiznaná
kilometráž

Příště

Prodloužená

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Lužná II	Čilá
Prokopské údolí	Krušovice	Podmokly
Ořech	Lužná II	Terešov
Rudná	Lišany	Zbiroh
Unhošť	Rakovník	Žebrák
Družec	Lubná	Zdice
Lány	Krakov	Beroun
Amálie	Krakovec	Srbsko (vlak)
Bejšanka	Zvíkovec	Hlavák
Lužná	Hradiště	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (*Ttr*), Dig (*Dig*), **Viktor** (*Vkt*), Hanka (*Hnk*), **Janka** (*Jnk.*), Plašan (*Plš*), **Tomáš** (*Tom*), Jana (*Hbr*), Vladimír (*Vld*) Michal (*Mch*) Jan V. (*Slp*), Jan V. (*VII*). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2007
Jnk & Plš & Hnk & Vkt & Dig.

Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz